

**SEBASTIAN
FITZEK**

Námesačný

Psychotriler

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

**SEBASTIAN
FITZEK**

Námesačný

TATRAN

Z nemeckého originálu Sebastian Fitzek: Der Nachtwandler,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Droemer Knauer Verlag, AG, Mníchov 2013,
preložila Erika Ridziová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2022 ako 5342. publikácia
a 36. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Prebal a väzbu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazykóví redaktori Marta Bábiková, David Grich

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačil FINIDR s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

This book has been negotiated through AVA international GmbH,
Germany(www.avainternational-de).

Copyright © 2013 by Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co. KG,
Munich, Germany

Translation © Erika Ridziová 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2022

ISBN 978-80-222-1296-0

Cestou opustenou, zradnou,
Čo len besi krúžia nad ňou,
Kde temný fantóm zvaný Noc
Má čierny trón a všetku moc,
Len teraz domov kroky viedli ma
Z tej chmúrnej ríše Thule Ultima...

*Edgar Allan Poe,
Krajina snov*

Manuele

Prológ

Pacient neležal na oddelení ešte ani pol hodiny a už robil problémy. Sestra Suzan to *cítla*, sotva sa otvorili dvere sanitky a vysunuli sa nosidlá.

Vždy *vycítla*, že sa na psychiatrické oddelenie valia problémy. Vtedy mala v ústach pocit, akoby žula hliníkovú fóliu, a tento nepríjemný efekt v nej dokázali vyvolať aj pacienti, ktorí na prvý pohľad nepôsobili ako násilníci, ale skôr obeť, tak ako ten muž, ktorý práve v izbe číslo 1310 aktivoval alarm.

Práve o 19.55.

Keby počkal ešte päť minút, Suzan by mala prestávku. Teraz sa musela náhliť chodbou s prázdny žalúdkom. Niežeby večer bývala hladná. Suzan veľmi dbala na svoju líniu, v skutočnosti nebola oveľa tučnejšia ako niektoré pacientky hospitalizované s anorexiou, ale malý šalát a polovica vajíčka už patrili k večernej rutine – žiaľ, rovnako ako paranoik s bludnými predstavami, no toho by ľahko oželela.

Pacienta chytili v snehu pred supermarketom, bol nahý, zakrvavený, mal rezné rany na nohách, pôsobil zanedbane, bol dezorientovaný a dehydrovaný, ale mal ostražitý a pevný pohľad, jasne artikuloval a zuby (*zuby boli v Suzaniných očiach vždy presnou indíciou duševného stavu*) nevykazovali žiadne známky užívania alkoholu, nikotínu alebo drog.

A predsa som to cítila, pomyslela si s jednou rukou na zvonček a druhou na zväzku kľúčov.

Suzan odomkla a vošla.

Scéna, ktorá sa jej naskytna, bola taká bizarná, že zvonček,

ktorý slúžil na privolanie bezpečnostných zložiek vycvičených na takéto krízové situácie, stlačila až po sekunde šoku.

„Môžem to dokázať!“ kričal nahý muž pri okne. Stál v kaluži zvratkov.

„Samozrejme, že môžete,“ odpovedala sestrička, pričom dávala pozor, aby si udržala odstup.

Jej slová zneli naučene a neúprimne, lebo Suzan ich mala naučené a nemyslela to úprimne, ale už veľakrát sa jej podarilo získať drahocenný čas práve prázdnyimi frázami.

Tentoraz však nie.

Neskôr by vyšetrovacia komisia v záverečnej správe uviedla, že upratovačka počúvala hudbu na MP3 prehrávači, čo bolo počas práce prísne zakázané. Keď jej nadriadená nečakane prišla na hygienickú kontrolu, schovala prístroj do skrinky vedľa sprchy, kde sa nachádzali vodomery.

V momente krízy však bolo pre sestru Suzan záhadou, ako sa pacient dostal k elektronickému zariadeniu a vylomil na ňom priehradku na batérie. V ruke držal ohnutú alkalickú batériu, ktorej obal musel rozhrýzť zubami. Suzan to nemohla vidieť, ale predstavovala si, ako z ostrých hrán batérie vyteká akumulátorová kyselina ako džem.

„Všetko bude zase dobré,“ pokúšala sa ho upokojiť.

„Nie, nič nebude dobré,“ protestoval muž. „Počúvajte ma. Ja nie som blázon. Pokúsil som sa vracať, aby som ho dostal von zo žalúdka, ale asi som ho už strávil. Prosím. Musíte ma zröntgenovať. Musíte zröntgenovať moje telo. Dôkaz je vnútri vo mne!“

Kričal tak dlho, kým sa konečne nedostavili privolané posily, aby ho premohli.

Ale prišli príliš neskoro.

Kým vtrhli do izby lekári, pacient batériu dávno prehltol.

Pred niekoľkými dňami

Niekde na svete.
V meste, ktoré poznáte.
Možno vo vašom susedstve...

1. kapitola

Šváb sa približoval k Leonovým ústam.

Ešte pár centimetrov a dlhé tykadlo sa dotkne jeho otvorených pier. Už teraz sa dostal k okraju škvrny po slinách, ktoré mu v spánku vytiekli z úst na plachtu.

Leon sa pokúsil zavrieť ústa, ale svaly mal stuhnuté.

Už zase.

Nemohol sa ani postaviť, ani zdvihnúť ruku alebo aspoň zamurkať. Nezostávalo mu nič iné ako zízať na švába, ktorý práve rozťahol krídla, akoby ho chcel priateľsky privítať:

„Ahoj, Leon, tak som tu zas. Nespoznávaš ma?“

„Ale áno, samozrejme. Viem presne, kto si.“

Obrovského švába z Réunionu pomenovali Morphet. Predtým nevedel, že tieto odporné tvory naozaj dokážu lietať. Keď potom surfovali na internete, natrafili na divoké diskusie, do ktorých mohli od toho dňa pridať nespochybniteľný komentár: Áno, aspoň tie z Réunionu to dokážu, a jeden z týchto lietajúcich exemplárov Natalie zjavne priniesla pred deviatimi mesiacmi z dovolenky. To monštrum muselo pri balení zaliezť do kufra, a keď ho doma otvorila, sedel Morphet na špinavej bielizni a čistil si tykadlá. Skôr než sa Natalie stihla nadýchnuť, aby vykrikla od hrôzy, šváb zmizol a ukryl sa v jednom z nedostupných zákutí starého domu.

Všetko prehľadali. Každý kút, a tých bolo vo vysokých miestnostiach päťizbového bytu naozaj požehnane: pod podlahovými lištami, za sušičom bielizne v kúpeľni, medzi Leonovými architektonickými modelmi v pracovni – dokonca obrátili hore nohami aj tmavú komoru, hoci Natalie utesnila svoje fotolabo-

ratórium nepriehľadnou látkou a vždy ho dôkladne zamykala. Všetko zbytočne. Obrovský hmyz s pavúčími nohami a pancierom farby mäsiarky sa už neobjavil.

Prvú noc Natalie vážne uvažovala o odchode z bytu, do ktorého sa nastahovali len pred pár mesiacmi.

Aby tu začali odznova.

Neskôr sa spolu vyspali a vzájomne sa so smiechom upokojovali, že Morphet určite vyletel z okna do parku, aby sa presvedčil, že jeho príbuzní v tomto meste sú o dosť menší a menej ochlpení ako on.

Ale teraz je opäť tu.

Morphet bol tak blízko, že ho Leon *cítil*. Samozrejme, bol to nezmysel, ale Leonovi sa šváb tak hnusil, až sa s ním zahrávali zmysly. Dokonca sa mu zdalo, že na jeho chlpatých nohách rozlíšil zvyšky trusu nespočetných roztočov z domáceho prachu, ktorý hmyz nazbieral v noci pod posteľou. Tykadlá sa Leonových popraskaných suchých pier ešte ani nedotkli, a už sa mu zdalo, že cíti, ako ho šváb vliezol do ústnej dutiny. Chutil by slano a škriabal by ako pukance, keď sa človeku prilepia na podnebie.

Morphet by sa mu pomaly, ale cielavedome presúval do hltanu a pritom by mu narážal krídlami do zubov.

A ja nemôžem ani zahryznúť.

Leon stonal, pokúšal sa zo všetkých síl kričať. Niekedy to pomohlo, ale väčšinou bolo treba viac, aby sa vymanil zo spánkovej paralýzy.

Samozrejme, vedel, že šváb nie je skutočný. Bolo skoré ráno, pár dní pred Silvestrom. V spálni vládla tma ako vo vreci. Bolo fyzicky nemožné vidieť si čo i len ruku pred očami, ale ani všetky tieto fakty hrôzu nezmiernili. Lebo hnus, hoci aj v najhoršej forme, nie je nikdy reálny, je to vždy len psychologická reakcia na vonkajší podnet. Či existuje len v predstave, alebo je skutočný, pocitovo v tom nie je žiadny rozdiel.

„Natalie!“

Leon sa pokúsil vykriknúť meno svojej ženy, ale hlas mu ža-

lostne zlyhal. Ako už toľkokrát, uviazol v bdelom sne, z ktorého sa bez cudzej pomoci nedokázal vyslobodiť.

„*Ludia so slabým egom sú náchylní na spánkovú paralýzu,*“ čítal kedysi v populárno-náučnom časopise a sčasti sa v tom článku našiel. Síce netrpel komplexom menejcennosti, ale tajne sa označoval ako typ „Áno, ale“: Áno, tmavé vlasy mal husté a zdravé, ale vďaka nespočetným kučerám väčšinou vyzeral, akoby práve spadol z postele. Áno, brada vyformovaná do písmena V dodávala jeho tvári niečo výrazne mužné, ale porast na nej zodpovedal skôr tínedžerovi. Áno, mal biele zuby, ale keď sa smial príliš srdečne, bolo vidieť, že zubnými výplňami zaplatil svojmu dentistovi SUVéčko. A áno, mal meter osemdesiatpäť, ale zdal sa menší, pretože zriedkavo stál vzpriamene. Skrátka, nevyzeral zle. Ale ženy, ktoré vyhľadávali dobrodružstvo, mu síce občas venovali úsmev, no nikdy nie telefónne číslo. To dávali skôr jeho najlepšiemu priateľovi Svenovi, ktorý v génovom pokri nahral Royal Flash: vlasy, zuby, pery, výška, ruky... Všetko ako u Leona, ale bez toho „ale“.

„*Natalie?*“ zamrmlal Leon a pokúsil sa prebojovať zo spánkovej paralýzy. „*Pomôž mi, prosím ťa. Morphet mi o chvíľu bude liezť po jazyku.*“

Leon sa čudoval nečakaným zvukom, ktoré vydával. Aj v snoch hovoril, mrmlal alebo plakal zásadne len svojím vlastným hlasom. Vzlykanie, ktoré teraz počul, však znelo jasnejšie, vyššie. Skôr ako hlas ženy.

„Natalie?“

Odrazu sa mu rozjasnilo.

Vďakabohu.

Tentoraz sa mu podarilo vymaniť sa zo zovretia nočnej mory bez toho, aby kopal alebo kričal. Vedel, že takmer každý druhý človek mal podobné skúsenosti ako on a už sa niekedy ocitol uväznený v temnom svete medzi spánkom a bdením. V temnom svete, obklopenom strážcami brány, ktorí sa dali odohnať len najväčšou silou vôle. Alebo paradoxným rušivým vplyvom zvonka. Napríklad, keď niekto uprostred noci zažal jasné svetlo,

pustil hlasnú hudbu, aktivoval alarm alebo keď... *keď niekto plakal?*

Leon sa narovnal a zažmurkal.

„Natalie?“

Jeho manželka kľačala chrbtom k nemu pred skriňou oproti posteli. Zdalo sa, že hľadá niečo medzi topánkami.

„Prepáč, zobudil som ťa, drahá?“

Žiadna reakcia, len dlhý vzlyk. Natalie zastonala, potom utíchlo aj jej fňukanie.

„Je ti dobre?“

Mlčky vzala pár čižmičiek zo skrine a hodila ich do...

... *do kufra?*

Leon odhodil prikrývku a vstal.

„Čo sa stalo?“ Pozrel sa na hodinky na svojom nočnom stolíku. Bolo trištvrte na sedem. Tak skoro, že sa ešte nezaplo ani osvetlenie Natalinho akvária.

„Ešte stále sa hneváš?“

Celý týždeň sa stále hádali a predvčerom to vyvrcholilo. Obaja mali tolko práce, že od nej sotva dvihli oči. Ona chystala prvú veľkú výstavu fotografií, on materiály do architektonickej súťaže. Navzájom si vyčítali, že jeden druhého zanedbáva a každý považoval svoje termíny za dôležitejšie než partnerove.

V Prvý sviatok vianočný padlo prvý raz slovo „rozchod“ a hoci to ani jeden z nich nemyslel vážne, bol to alarmujúci signál, aké podráždené nervy majú. Včera chcel Leon ustúpiť a vziať Natalie na zmierovaciu večeru, ale opäť prišla neskoro z galérie.

„Počuj, viem, že máme momentálne problémy, ale...“

Prudko sa k nemu otočila.

Jej pohľad ho zasiahol ako facka.

„Natalie, čo...?“ zažmurkal a rozmýšľal, či sa mu to ešte stále nesníva. „Preboha, čo sa ti stalo s tvárou?“

Jej pravé oko sa fialovo lesklo, viečka mala opuchnuté. Bola kompletne oblečená, hoci to očividne na seba len narýchlo nahádzala. Kvietkovanú blúzku s nariasenými rukávami mala

nakrivo pozapínanú, nohaviciam chýbal opasok a jazyky na semišových čizmách na vysokom podpätku jej ovisali.

Opäť sa od neho odvrátila. Nešikovnými pohybmi sa pokúšala zatvoriť starý kožený kufor, ale bol primalý na to množstvo vecí, ktoré sa doň pokúšala vtesnať. Červené hodvábne nohavičky, šál a jej obľúbená biela sukňa pretekali cez okraje kufra.

Leon podišiel k nej, chcel sa nahnúť, aby ju chlácholivo zovrel v náručí, ale Natalie sa pred ním ustráchanie prikrčila.

„Čo sa stalo?“ opýtal sa zmätene, keď náhlivo schytila kufor. Štyri nechty na jej prstoch boli nalakované blatovo-hnedou farbou. Piaty necht chýbal.

„Panebože, tvoj palec!“ zvolal Leon a chcel ju chytiť za zranenú ruku. Rukáv blúzky sa jej vyhrnul a on uvidel zárezy.

Žiletky?

„Kristepane, Natalie! Zase si s tým začala?“

Bola to prvá otázka, ktorá vyvolala reakciu.

„Ja?“

V jej pohľade sa miešalo zhrozenie, strach a – čo Leona v tej chvíli asi najviac zmiatlo – súcit. Pootvorila pery len na malú štrbinku, ale to stačilo, aby sa dalo rozoznať, že jej chýba veľká časť predného zuba.

„Ja?“

Natalie využila okamih Leonovho zdesenia a ušla pred jeho dotykmi. Siahla po svojom telefóne na posteli. Na smartfóne sa jej hompálal amulet pre šťastie, viacdielna retiazka z umelých ružových perál, na každej perle jedno písmeno z Natalinho mena – stužka, ktorú jej hneď po narodení pred dvadsiatimi siedmimi rokmi v nemocnici uviazali na zápästie. S mobilom v jednej ruke a batožinou v druhej sa vyrútila zo spálne.

„Kam chceš ísť?“ kričal za ňou, keď už bola v polovici cesty k dverám. Keď sa chcel aj on rozbehnúť do predsieni, potkol sa o škatuľu so stavebnými plánmi, ktoré si chcel zobrať do kancelárie.

„Natalie, prosím ťa, vysvetli mi...“

Ani sa za ním neobzrela a utekala ku schodisku.

Neskôr, v nasledujúcich dňoch hrôzy, si tým Leon už nebol istý, ale zdalo sa mu, že keď jeho žena utekala k dverám, ľavú nohu iba ťahala za sebou. Ale možno za to mohla aj ťažká baťožina alebo nezašňurované topánky.

Kým sa Leon spamätal, zmizla v zastaranom výťahu a zatiahla za sebou posuvné dvere ako ochranný štít. Posledné, čo uvidel zo ženy, s ktorou prežil tri roky svojho života, bol jej zdesený pohľad plný strachu (*a súcitu?*): „Ja?“

Potom sa kabína výťahu dala do pohybu. Leon na sekundu znehybnel v šoku a potom sa rozbehol ku schodom.

Široké drevené schody sa ovíjali ako had okolo výťahovej šachty, drsné vlákna sisalového koberca, ktorým boli potiahnuté, ho pichali do chodidiel. Leon mal na sebe len široké šortky, ktoré sa mu pri každom kroku kĺzali z úzkych bokov.

V polovici cesty už výťah takmer dobehol a predpokladal, že ak bude aj naďalej brať viac schodov naraz, najneskôr na prízemí sa mu to podarí. Potom však stará Ivana Helsingová otvorila dvere bytu na druhom poschodí, vlastne ich iba odchýlila, ani neuvolnila bezpečnostnú retiazku, ale to stačilo, aby Leonovi podrazila nohy.

„Alba, vráť sa!“ začul ešte susedku, ale už bolo neskoro. Čierna mačka vykĺzla z bytu a vbehla mu medzi nohy. Aby neskočil celý na zemi, musel sa oboma rukami zachytiť zábradlia a zastať.

„Drahý Bože, Leon! Ublížili ste si?“

Ignoroval ustaraný hlas starej panej, ktorá otvorila dvere dokoľana, a prebehol okolo nej.

Ešte nebolo neskoro. Ešte počul vŕzganie drevenej kabíny výťahu a praskanie oceľového lana, na ktorom visela.

Keď dorazil na prízemie, zabočil za roh, pošmykol sa na hladkom mramore a napokon dopadol na štyri, dychčiac s vyplazeným jazykom pred dverami výťahu, za ktorými sa pomaly zastavovala kabína.

A potom sa... nestalo nič.

Žiaden hrmot, žiaden buchot, ani najmenší zvuk, ktorý by naznačoval, že chce niekto vystúpiť.

„Natalie?“

Leon zhlboka dýchal, zdvihol sa zo zeme a pokúšal sa niečo rozoznať za farebnými secesnými sklenenými výplňami dverí, ale videl len tiene.

Napokon sám potiahol dvere zvonka. A civel do vlastnej tváre.

Kabína obložená zrkadlami zívala prázdnotou, Natalie nebolo. Zmizla.

Ako je to možné?

Leon sa obzeral, hľadajúc pomoc, a v tom momente vkročil do osirelej chodby doktor Michael Tareski. Lekárnik žil na štvrtom poschodí nad ním, nikdy nezdravil a pôsobil vždy nezúčastnene. Tentoraz výnimočne nemal na sebe sako a biele nohavice, ale športový odev a tenisky. Matne sa lesknúce čelo a tmavé flaky pod pazuchami jeho trička prezrádzali, že si bol v tejto skorej rannej hodine zabehať.

„Videli ste Natalie?“ opýtal sa Leon.

„Koho?“

Tareski si podozrievavým pohľadom premeriaval Leonovo nahé telo až po boxerky. Lekárnik pravdepodobne v duchu uvažoval, ktoré lieky môžu za pomätený stav jeho suseda. Alebo ktoré by ho z neho mohli dostať.

„Ach, myslíte vašu ženu?“ Tareski sa odvrátil a podišiel k stene so schránkami, aby mu Leon nevidel do tváre, keď povedal: „Tá práve odišla taxíkom.“

Leon rozrušene zažmúril oči, akoby ho niekto oslepil baterkou, a prešiel okolo Tareského ku vchodovým dverám.

„Užienete si smrť,“ napomenul ho lekárnik, a skutočne, keď Leon otvoril dvere a vyšiel na kamenné schody vedúce na chodník, každý sval jeho tela sa krčovito stiahol. Dom stál v starom meste v zóne s obmedzenou rýchlosťou jazdy medzi množstvom malých butikov, reštaurácií, kaviarní, divadiel a kín ako „Celeste“, ktorého pokazená svetelná reklama na susednom dome blikala v šere svitania Leonovi nad hlavou.